

**WILLIAM R.
FORSTCHEN**

DIES IRÆ:

**A HARAG
NAPJA**



21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

AJÁNLÁS

E könyvet a gonosszal szemben őrkdőknek ajánlom, két barátom mellett, akik e történet megírására bátorítottak, és még valakinek, aki nélkül meghátráltam volna a kihívás elől.

ELŐSZÓ

Ez egy olyan könyv, amit nem akartam megírni.

Pár éve a nemzetünk infrastruktúráját elektromágneses hullámok révén fenyegető EMP-csapásról írtam regényt: az amerikai Tor/Forge könyvkiadó gondozásában megjelent *One Second After*ből *The New York Times*-bestseller lett.¹ Jómagam sohasem számítottam a kötet által keltett óriási visszhangra, sem arra az úttörő szerepre, amelyet az úgynevezett preppermozgalom létrejöttében egyesek szerint betöltött. A regény sikerei után elmerültem a *Pillar to the Sky* című könyvem al-

¹ Magyarul *Egy másodperccel később* címen jelent meg 2016-ban, a 21. Század Kiadó gondozásában.

kotói szempontból jóval élvezetesebb munkálataiban, amely egy sokkal bizakodóbb jövőképet vetít előre nemzeti úrprogramunk megújult támogatásával a közép-pontban. A maga módján mindkét kötet megírása kihívás volt, ám azokat a zsigeri mélységeket, amelyeket jelen történet kapcsán éltem át, meg sem közelítették.

Néhány héttel *A harag napja* e-book formájú megjelenése előtt az Iszlám Állam (ISIS) gyilkos erői végigsöpörtek Észak-Irakon, egy olyan kegyetlen rémuralom kezdetét hozva magukkal, amelyhez képest Hitler és Sztálin fanatikus követői – a jelen sorokat író történész szemében legalábbis – ügyetlen amatőröknek tűnnek csupán. Hadtörténészként munkámat gyakran hasonlítom az onkológusi hivatáshoz, hiszen jómagam is annak reményében tanulmányozom a halál mechanizmusait, hogy az emberiség egy napon rálelhet a rák valódi ellenszerére. Ahogy a fiatalságból a meglett korba lépünk, a háború kérlelhetetlenségével immár a gyermekeink néznek szembe helyettünk, a harcmezők szörnyűségeinek terhe a tantermekben gubbasztó fiatal diákokra nehezedik. Minket, akik tanítókként őszintén megszerettük őket, mindez a félelem egy sokkal mélyebbre ható, lélekszagató fajtájával ismertet meg.

Pár hónappal ezelőtt egy szombat délután két, szívemhez igencsak közel álló barátommal beszélgettem,

és az Iszlám Állam megdöbbentő barbarizmusa, illetve az Egyesült Államok déli határán kialakult biztonsági krízis kéz a kézben járó problémája került szóba. A diskurzus végén mindketten arra biztattak, hogy írjam meg ezt a könyvet.

Kénytelen voltam egyetérteni az érveikkel: ha Amerika szemmel láthatóan romokban heverő határőrsége mellett egy vérszomjas rezsim nyíltan hirdeti, hogy gyilkos ámokfutását országunk szívében szándékszik folytatni, nem dughatjuk tovább a homokba a fejünket. (Bármely politikai vezető, aki szerint a határ „biztonságos”, vagy hazudik, vagy egyszerűen szenilis.)

Oszáma bin Ládén jóval a szeptember 11-i terroristamadások előtt nyilvánvalóvá tette a szándékait. Hitler szintén nem rejtette véka alá a szerinte „alacsonyabb rendű fajhoz” tartozókkal kapcsolatos terveit. A hozzájuk hasonló aljas gyilkosok efféle figyelmeztetéseinek listája a történelem hajnaláig nyúlik vissza, a vészjelzést semmibe vevők pedig előbb-utóbb visszavonhatlanul szembesültek önnön ostobaságukkal. Vajon mi is ugyanabban a cipőben járunk?

Az Iszlám Állam – bárminek is nevezi magát jelen könyv megjelenésekor – szintén egyértelműen kinyilvánította a célját: a halálunkat akarják európai és izraeli szövetségeseinkével együtt, és nem riadnak vissza bár-

mely embertársuk meggyilkolásától, aki nem tartja magát a *Korán* általuk elfogadott értelmezéséhez, beleértve a síitákat² és a szunnitákat³ is, akiket muszlim létükre „gyenge hitűnek” tartanak.

Az Iszlám Állammal és a hozzájuk hasonló szervezetekkel kapcsolatban egy dolog világos: céljuk a muszlim és a „hitetlen” világ megtérítése, aki pedig ellenáll, arra halál vár. Világos továbbá az is – és meglep, hogy a nyugati feministák szemet hunynak efölött, s nem emelik föl a szavukat egyöntetűen –, hogy a nők az Iszlám Állam dogmái szerint alárendelt szerepben vannak a földön, és kizárólag a szexuális kielégülés eszközeként szolgálnak a mártírhalált halt dzsihadisták paradicsomában. Aki mást mond, az félrevezeti a hallgatóságát, bár ez a *Korán* dzsihadista értelmezésében tökéletesen elfogadható stratégia. Egy „hitetlen” félrevezetése és hazugságokkal való befolyásolása elfogadható eszköz a „hitetlen” fölötti uralom megszerzése érdekében, ezek után viszont

² Az iszlám legnépesebb kisebbségi irányzata, nagyjából a muszlimok tíz százalékát egyesíti. – *A ford.*

³ Az iszlám legnépesebb ága, a muszlimok több mint kilencven százaléka ehhez az irányzathoz tartozik. – *A ford.*

nem marad más: vagy mindenki behódol és megtér, vagy mindenki meghal.

A 20. század a klasszikus értelemben vett nyugati liberálisizmus és a totalitárius rendszerek nagyszabású küzdelméről szól. George Orwell meghatározó művében, az *1984*-ben a Gondolatrendőrség vallatótisztje, O'Brien kijelenti, hogy a totalitárius hatalom sorsszerűen és elkerülhetetlenül megtapossa az emberiséget. Orwell forgatókönyve hajszál híján meg is valósult, fenyegetése pedig még mindig nem múlt el teljesen. Úgy hiszem, a 21. század nagy csatája épp most, a szemünk előtt bontakozik ki Irak porlepte síkságain, az Iszlám Állam által uralt régiókban, és könnyen lehet, hogy a döntő összecsapásra Európában és a saját földünkön, Amerikában kerül majd sor. Az ellenség a középkor mocsarában ragadt gyilkos szekta lesz majd, csordultig telve gyűlölettel Abraham Lincoln országa, „a világ utolsó, legragyogóbb reménysége” ellen.

A következő történetben egy, az Iszlám Állam tevékenységén túlmutató, második jelentés is rejtőzik; ennek megfejtését az olvasóra bízom. Jusson eszébe a híres gondolat, miszerint minden válság egyben politikai lehetőség is! Értelmezheti e könyvet egyszerűen az Iszlám Állammal kapcsolatos félelmeim megfogalmazásaként, vagy figyelembe veheti a mögöttes üzenetet – tegyen be-

látása szerint, hisz egyelőre szabad köztársaságban élünk: hogy ez mennyire van így, azt szintén neki kell eldöntenie.

Az Iszlám Állam menthetetlen gonoszságáról könnyedén meggyőződhetünk. Kapcsoljuk ki a tévét, felejtsük el a sok valóságshow-t, és nézzünk szembe a tények igazi arcával! Kutassunk az interneten, és ismerjük meg, milyenek is valójában az Iszlám Államhoz hasonló szervezetek! A bizonyítékok szabadon hozzáférhetők, hiszen a nácikkal és a Sztálin alatt működő NKVD-vel⁴ ellentétben ez a szekta egyáltalán nem rejtegeti a saját rémtetteit. Szívesen és rendszeresen posztolnak videókat emberek ezreinek kínzásáról, lefejezésekről, keresztre feszítésekről vagy más kivégzésekről. Nézzünk hát farkaszemet a megtettesült gonoszsággal, és ha a gyomrunk bírja, álljuk a tekintetét, és mondjuk ki: „Eddig, és ne tovább!” Bármilyen felkavaró is a valóság, a válasz, az ellenállás első lépése nem lehet más, mint a tényszerű tájékozódás.

⁴ Belügyi Népbiztosság az egykori Szovjetunióban. Államigazgatási szervként tagjai egyebek mellett tömeggyilkosságokat hajtottak végre, munkatáborokat üzemeltettek, és politikai gyilkosságokat szerveztek meg. – *A ford.*

A valóságra adott válaszunkról még nem döntötünk. Újból behunyhatjuk a szemünket, és letagadhatjuk az igazságot, tovább tolerálva a gyűlölet szektáit, vagy nyíltan ítéletet mondhatunk a gonoszság felett, és szembeszállhatunk vele. Volt idő, amikor nem féltünk kimondani, hogy igenis létezik velejéig romlott gonoszság. Most vajon visszariadunk-e tőle?

Zárásképpen fontosnak tartom kiemelni, hogy a vélemény, amelyet jelen könyvemben megfogalmaztam, a sajátom, és nem a barátaimé, a kollégáimé vagy a főiskoláé, ahol nagy megtiszteltetés, hogy taníthatok. Nem szerettem írni ezt a könyvet. Őszintén vártam, hogy az úrprogramunk reményteljes ígéretére és a nemes erkölcsökre épülő regényem elkészülte utáni nyáron legalább egy keveset pihenhetek majd. Nem akartam belekezdeni ebbe a kötetbe, de ahogy a barátaimnak is elmondtam, úgy éreztem, ha nem teszem meg, és a benne foglalt rémálom valósággá válik – ami egyáltalán nem elrugaszkodott felvetés –, akkor a tragédiáért a szótlanságom okán magam is felelős leszek. Ha ezen a ponton nem tántorítottalak el a történettől, kedves olvasóm, tudnod kell, hogy nem kellemes élmények várnak rád a következő oldalakon. Őszintén remélem, hogy e könyv elég honfitársamat sarkallja majd a helyzetünk átértékelésére, s nem csupán a gyermekeink, hanem a köztársá-

ságunk védelme érdekében is. Ahogy a borongós jövőt vizionáló írások kapcsán általában el szokták mondani, alkotóként őszintén remélem, hogy a tájékozottság ezúttal nagyobb fokú felkészültséghez vezet majd, a megfestett lidércnyomás pedig sohasem válik valósággá. Ha így lesz, az erőfeszítésem már nem volt hiábavaló.

William R. Forstchen,
2014. augusztus 10.

„Dies iræ, dies illa, dies tribulationis et angustiaë,
dies calamitatis et miseriaë,
dies tenebrarum et caliginis,
dies nebulæ et turbinis,
dies tubæ et clangoris super civitates
munitas et super angulos excelsos.”

„Harag napja lesz az a nap, nyomorúság és ínség napja,
pusztítás és pusztulás napja, sötétség és ború napja,
felhő és homály napja, kürtszó és riadó napja
a megerősített városok ellen és a büszke bástyák ellen!”

Zofóniás próféta könyve 1:15–16

„Vágjátok le őket addig, hogy ne legyen zaklatás
[fitna – zavarodottság, hitetlenség],
s legyen az egész hitvallás Allahé.”

Korán 8:39

„Félelmet vetek azoknak szívébe, kik tagadnak.
Hát sújtsatok le a nyakakra, s sújtsatok le
minden ujyra.”

Korán 8:12

ELSŐ FEJEZET

7:25,

a Maine állambeli Portland közelében

„Olyan régen élünk már együtt az abnormalitással, hogy normálisnak hisszük.” Bob Petersen megtorpant, me-rengve bámult a képernyőre, és azon tűnődött, van-e értelme folytatnia. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy a blogolás és a végtelen Facebook-hozzászólások gyártása pótcselekvés csupán a saját szereplési kényszere lecsillapítására – maximum annyit remélhetett, hogy pár barátja végigolvassa majd a mondandóját, és udvari-asságból lájkot nyom a bejegyzésre. Mielőtt az élet az informatikaoktatás felé terelte volna, a kreatív írással is kacérkodott, és egy ideig őszintén hitte, hogy akár hiva-

tásos íróként is megállná a helyét. Otthona, az amerikai Maine állam eddig is szép számmal termelt ki tollforgatókat, az írói workshopok azonban a kiszámíthatóbb megélhetés fontosságáról győzték meg, különösen az után, hogy Kathyvel megismerkedtek, összeházasodtak, és családalapításról kezdtek álmodozni.

A ma reggeli hírek előtt Bob sosem volt az a típus, aki a Facebookon ereszti ki a gőzt. A konyhában Kathy épp ebédet csomagolt neki és Wendynek a suliba. A tévéből ma is egy rémhírekből szőtt litániára emlékeztető hírműsor hangjai szűrődtek ki, nyomasztó előérzettel töltve el őt.

Az Iszlám Állam új offenzívát indított Irakban. Tömeges kivégzések, lefejezések és keresztre feszített keresztények képeit mutatták – szörnyűségeket a kalifátus visszaállítójának szerepében tetszelgő férfi rémuralmából, aki Bob szemében pontosan ugyanolyan fenyegető figura volt, mint Hitler vagy Bin Ládén.

Bob öccse is Irakban vesztette életét még 2004-ben – a ma reggeli friss hírek fényében teljesen értelmetlenül.

A konyhából tovább visszhangzott a tévéműsor, ezúttal a texasi határvidékről szóló tudósításokkal a középpontban: a riport szerint az átjutással próbálkozók nem kizárólag Közép-Amerika elszegényedett régióiból

érkező menekültek voltak. A legújabb jelentések szerint az útvonalat közel-keleti terroristák is előszeretettel használták az Egyesült Államokba történő bejutásra... De vajon miért? Kedvelt csatornájának egyik kommentátora épp előző este beszélt arról, hogy a „tökéletes vihar” előszele már érezhetően ott kavarog az ország küszöbén.

Bob alig-alig tudott aludni az éjjel. Kathy sokszor mondta már, hogy túl sokat aggodalmaskodik olyan dolgok miatt, amelyeken nem segíthet, ma reggel azonban mégis felkelt a szokásosnál egy teljes órával hamarabb, hogy kiírjon magából pár igazán nyomasztó gondolatot. Mintha egy belső hang suttogott volna a fülébe: még most állást kell foglalnod a témában; még ma reggel, munka előtt szóvá kell tenned a véleményedet. Mindezek után csak remélhette, hogy a mai nap is épp ugyanolyan átlagos lesz, mint az elmúlt években mindegyik, később pedig talán kissé szégyenkezve néz majd vissza reggeli kirohanására, és arra, hogy végül meggondolatlanul posztolta zavaros gondolatait.

„Egyenesen elvárjuk, hogy hazudjanak nekünk – gépelt tovább –, sőt, az igazsággal immár olyan ritkán találkozunk, hogy az arcába bámulva azt hisszük, csak egy újabb hazugságról próbálják elterelni vele a figyelmünket. A vezetőink azt szeretnék, ha vakon hinnénk

bennük, és állítják, hogy csakis a mi érdekünkben cselekednek, a mi jogainkért küzdenek, miközben havonta milliókat költenek el utazgatásra. Spórolásra intenek bennünket a fogytán lévő erőforrások világában, de ők magánrepülővel indulnak a soron következő megbeszélésükre. A szórakoztatóipar szereplői hirtelen a legkülönbélebb témák szakértőivé lépnek elő, csak mert eljátszottak egy filmszerepet. A züllés példáját állítják a fiataljaink elé, és kigúnyolnak mindenkit, aki kész értékrenddel próbálja felvértezni a gyermekeit.

A tegnap esti hírek megint egy fejenként harmincezer dolláros adománygyűjtő gáláról szólt. A befolyt összeget újabb hazugságokba fektetik majd, álszentségüket leplezendő, és azért, hogy a lábaik előtt heverő médiumokkal karöltve tovább kábíthassanak minket. A washingtoni estélyek mind egy-egy Oscar-gálával, önbálványozó díjkiosztók sorozatával érnek fel. Ma már nem múlhat el nap egy-egy huszonnégy óra alatt ízekre szedhető friss botrány nélkül, amit aztán a közmédia a legcsapnivalóbb bulvárriporterek felszínességével bont ki, mintha csak arról spekulálnának, hogy épp melyik celeb hagyta el a férjét egy új viszony miatt. A politika és a szórakoztatás elválaszthatatlanul összefonódott, bár az előbbi célja mindig is a figyelem elterelése, az utóbbié pedig valós élet-halál kérdés volt.

A média már egy harmadrangú színész drogtúladagolásával és halálával is többet foglalkozik, mint a Közel-Keletről hazaérkező lezárt koporsókkal.”

Bob leírta a mondatot, és egy pillanatra megtorpant. Amikor Kathyvel annak idején a Dover légi támaszpontra indultak, hogy fogadják Bob öccsének hazaérkező koporsóját, a hírek egy véletlen drogtúladagolásban meghalt celebről harsogtak, pár nappal később pedig hosszas tudósítások kerültek adásba a könnyes szemű rajongóktól hemzsegő temetésről. Négy bajtársával együtt Bob testvérét is aznap helyezték örök nyugalomra: ezt a helyi hírekben futólag említették csak meg. Az öccsét csupán a családja, a gimnáziumi barátai és egy bajtársa siratta meg a temetésen, utóbbit az Irakból hazaszállítandó test – jobban mondva, ami maradt belőle – kíséretéül jelölték ki a felettesei... A szertartás zárt koporsós volt.

Bob egy pillanatig csendesen, gondolataiba merülve ült, majd újra gépelni kezdett.

„A nap mint nap kirobbanó washingtoni botrányok az életünk szerves részeivé váltak, hogy másnapra egy újabb skandalum vagy kétes ügy miatt aztán el is felejtsük őket. A realitás immár maga is egy valóságshow csupán, a világ pedig, amely körülvesz minket, olyan, mintha mesterséges kómában tartanának bennünket.

Akik meg merik kérdőjelezni mindezt, csak suttogva tehetik, hiszen a mai Amerikában a legsúlyosabb bűn, az igazi vétek már nem a rasszizmus vagy a gyűlölet... A legnagyobb bűn, ha valaki mást megsértünk.

A köztársaság alapítói nem féltek kimondani, amit gondoltak, és nem rettentek vissza az ellenszegüléstől. Vajon újra eljött az ellenállás ideje? Ha igen, hogyan és mi ellen kell fellázadnunk? Miképpen vághatunk vissza?”

– Hé, Bob, el fogsz késni!

Bob a képernyőre nézett, majd visszagörgetett, kijelölte a begépelte monológot, és a „törlés” gomb felé nyúlt. *Mi értelme az egésznek? Egyszerűen bal lábbal kelttem fel ma reggel, gondolta magában. Ha így engedem ki a gőzt, legfeljebb nyolcvan, nagyrészt ostoba kommentet kapok majd, hogy mégis, mi a fene bajom van, a poszt pedig hamarosan úgyis eltűnik a süllyesztőben. Az emberek jobban érdeklő a legújabb seggrázós videó valamelyik tegnapi díjátadóról, vagy épp az, hogy ki villantotta meg mijét egy izléstelen ruhaválasztás miatt... Mindeközben mást sem hallunk, mint hogy az efféle botrányok csupán felfűjt, üres lufik.*

– Indulás!

Bob felállt, és pár pillanatig újra a képernyőt bámulta. Mutatóujja a „törlés” gombról lassan az „enter” billen-

tyűre siklott, majd határozott mozdulattal megnyomta, visszavonhatatlanul elküldve az imént begépett gondolatmenetet. Azonnal beléhasított a megbánás és a szégyenérzet. Ma vajon melyik barátját sikerül vérig sértenie?

Kathy a konyhában várta, és kedves mosollyal nyújtotta felé a reggeli csésze kávéját. Bob ki nem állhatta a fürdőköpenyt, amit a felesége viselt; a haja kócos volt, és smink sem volt még rajta, ez a kombináció azonban csak még vonzóbbá tette őt Bob szemében. A gölya egy évvel korábbi „meglepetése” után Kathy pár évre újra belebújt az otthon sürgölődő anyuka szerepébe.

Bob nagy örömmel vette át a bögrét, a kávé felét pedig rögtön az első két korttyal ki is itta. Bár a tejszín koleszterintartalmával kapcsolatban Bobbal értett egyet, Kathy mégis feles arányban keverte a kávéhoz.

Magát a rituálét már megszokta: reggelente egy órával hamarabb kelt fel Bobnál, hogy kávé főzzön neki, és elkészítse a reggelit idősebbik lányuknak, Wendynek. Bob ilyen korán az étel puszta gondolatát sem bírta elviselni, a koffein viszont kellett, hogy megadja a kellő lendületet a naphoz, és ahhoz, hogy újra szembe tudjon nézni a külvilággal, miután pár percre minden reggel eljátszott a gondolattal, hogy akár íróként is dolgozhatna.

Kathyvel elsőéves egyetemistaként ismerkedtek meg a Maine-i Egyetemen Bangorban, végzős korukra pedig össze is költöztek, mélységesen megbotránkoztatva hithű katolikus szüleiket, bár a felháborodás hangjait a diploma megszerzése után egy héttel megtartott esküvővel gyorsan el is hallgattatták. Mindketten tanár szakosok voltak, Kathy matematikát, Bob pedig informatikát oktatott a gimnazistáknak. Édesapja tanácsát megfogadva Bob először olyan diplomát akart szerezni, amellyel stabil munkát kaphat, írói ambícióinak kibontakoztatását pedig későbbre halasztotta.

Ritka szerencséjükre ugyanabban a portlani iskolában sikerült elhelyezkedniük, és négy évig, egészen Wendy születéséig, kollégák is voltak. A kislány érkezése után Kathy pár évet otthon töltött, majd újból a katedrára állt... egészen a két évvel ezelőtti meglepetésig, amely már középkorú szülőkként érte őket. Bob minden reggel érzékelte, hogy a felesége lelkében micsoda vihar dúl. Bár az asszony imádta, hogy újra főállású anya lehet, Bob a tanítás utáni vágyát is felismerte, abban, ahogy átnyújtotta neki a kávéját, mielőtt reggelente elengedte volna az iskolába. S nyilvánvaló volt, hogy Kathy a Joshua Chamberlain gimnáziumbeli „gyerekeit” is hiányolja.

Gyönyörű maine-i ősz volt – a kocsibejárón álló autót vékony zúzmararéteg borította. Bobban hirtelen az első tanévük emlékei villantak fel: a reggeli fagyban mindig ő szaladt ki először a kocsihoz, hogy lekaparja a jégvirágokat a szélvédőről, és hogy felfűtse az utasteret, mire a felesége villámgyorsan, fagyoskodva behuppan mellé.

Wendy az anyja mögött álldogált; a családi albumokban szereplő képek tanúsága szerint úgy hasonlított a fiatal Kathyre, mint egyik tojás a másikra. Wendy épp ugyanolyan nyurga, pipaszárlábú és szeleburdi volt, mint annak idején az anyja. Vörös haját lófarokban hordta, és bár a hamarosan szárba szökkenő szépség jelei ott bujkáltak a vonásaiban, most még nagyon is „apuci kicsi lánya” volt, bármennyire igyekezett ezt különös gonddal elrejteni a barátai elől. Wendy láthatóan mérges volt, amiért Bob miatt megint késésben voltak. A reggeli pletykagyűlés már várta a tanteremben. Egyetlen sanda pillantással nyugtázta az apjától kapott puszit, és üzeneteket gépelve már el is merült a telefonjában. Jó előre kuncogott egy Janey nevű lányon, akit egy Hallie nevű lány barátjával kaptak rajta csókolózás közben – Wendy jól tudta, mire számíthat.

Bob Kathyre pillantott, de egyelőre nem kommentálta a dolgot. *Az ilyesminek nem úgy tizenöt évesen kellene*

csak kezdődnie? Bár középiskolában tanított, a diákjaira mégis inkább gyerekeként tekintett, tudatosan figyelmen kívül hagyva a popkultúra fősodrát, amely Miley Cyrus után képes volt tizenöt éves kislányokat tenni a *Vanity Fair* címlapjára.

Kathy sem fűzött megjegyzést a kibontakozó iskolai botrányhoz, csak szó nélkül bepakolta az ebédet Wendy táskájába, majd közelebb hajolva csókot nyomott a férje arcára.

– Legyen szép napod!

Bob viszonzta a csókot, és Kathy válla fölött a konyhaasztali etetőszékében csücsülő egyéves Shellyre nézett. A kicsi épp nagy buzgalommal mázolt szét egy adag csokipudingot az arcán és a haján, vidáman kacarászva a rejtélyes poénon, amely az efféle gusztustalankodásban olyannyira szórakoztatja az egyéveseket.

Wendy a kishúgára sandított, és undorodva nyögött fel.

– Te se voltál ám jobb az ő korában – jegyezte meg Bob. A kiskamasz lány csak a szemeit forgatta.

– Hozzá képest én voltam a megtettesült tökéletesség – hengegett, a kisgyerek produkcióját elnézve azonban Bob egy szerető mosoly árnyékát vélte felfedezni a lánya arcán.

– Szeretnénk cserélni egy napra? – sóhajtott fel Kathy először a pici Shellyre, majd a suliba induló párosra nézve.

– Te mondogattad mindig, hogy milyen jó lenne még egy gyerkőc – válaszolt kissé védekezően Bob.

– Aha – zárta rövidre a kérdést Kathy. – Csak egyetlen napra. Cseréljünk! Mindketten itthon maradhatok, lesikálhatjátok a szétkent csokit Shellyről, kicserélhetitek a pelenkáját, vakulásig bámulhatjátok azt az átkozott táncoló lila dinót a tévében, én pedig legalább beszélgethetek öt percig valami intellektuális témáról pár tizenkét évessel.

Kathy sóvárogva, felvont szemöldökkel, a fejét kérdőn oldalra billentve bámult rájuk, huncut mosollyal a szája szélén, amivel még ennyi év után is egy pillanat alatt el tudta varázsolni a férjét. Bobban csak ekkor tudatosult, hogy az ajánlat nem volt teljesen komolytalan. Ha igent mond, Kathy villámgyorsan a hálószobában terem, feltesz némi sminket, és Wendyvel együtt pillanatokon belül már suhan is ki az ajtón. Az igazgatót elintézné annyival, hogy Bobot ma ő helyettesíti.

Wendy együttérzőn pillantott az anyjára, a tekintetéből azonban egyértelműen látszott, mekkora örültségnek tartja a Kathy által vágyakozva felvázolt lehetőségeket.

– Értelmes beszélgetést? Hatodikosokkal? Ugyan már, anya, csak szívatsz, igaz?

– Jövőre. – Nem tudva biztosan, hogy Kathy komolyan panaszkodik, vagy csak büntudatot akar kelteni bennük, mielőtt újra belevetik magukat nagyvilági feladataikba, Bobtól jelenleg ennyi tellett.

Kathy arcán ugyanaz a bájos mosoly suhant át, amellyel már a legelső találkozásukkor megfogta leendő férjét. Bob akkor esküdni mert volna rá, hogy Kathy szemei az első pillantásra felszikkasztak. Most egy kósza vörös tincset simítva ki az arcából, az asszony véletlenül csokipundinggal kente össze az állát és a nyakát. Bob halk kuncogások közepette kezdte félig lecsókolni, félig pedig lenyalogatni az édességet.

– Hagyd! – súgta Kathy, hogy az ajtóban várakozó Wendy biztos ne hallja meg. – Csak ötleteket adsz, aztán meg itt hagysz egyedül.

– Talán majd este – súgta vissza Bob.

– Gyere már, apa, elkészünk!

Bob és Kathy hirtelen az ajtóban türelmetlenkedő tizenkét éves lányukra néztek, aki bosszankodva és mármár szégyenkezve bámult vissza túlonról érzélgősen viselkedő szüleire.

Kathy végül eltolta magától Bobot.

– Indulás...

A férfi megtorpant; figyelmét hirtelen újra a konyhapulton pislogó tévé vonta magára.

„A mai nap legfontosabb hírei következnek a reklám után. A New York állambeli Syracuse-ban lévő Robert Morrison Középiskolában lezajlott, négy halálos áldozatot és tíz sérültet követelő tegnapi lövöldözéssel kapcsolatban egy ma reggel hét órakor nyilvánosságra hozott jelentés fényében részletesebb nyomozás indul. Az ismeretlen forrástól származó információ szerint a fegyveres támadó testén egy arabul írt levelet találtak, amelyben az szerepelt, hogy elérkezett az Iszlám Állam által ígért dzsihád ideje. A helyszínen tartózkodó szövetségi tisztviselők nem tartják hitelesnek a jelentést, és mindenkit nyugalomra intenek. A Syracuse környéki iskolák a mai napon biztosan zárva maradnak...”

A képernyő alján futó sávban eközben három határőr haláláról számoltak be; az eset az előző éjjel történt a texasi Austin közelében. Egy szemtanú állítása szerint nem spontán lövöldözés, hanem profin kivitelezett támadás volt.

Bob befogadta a hallottakat, és egyből meglátta a Kathy szemében felcsillanó aggodalmat. Az állami iskolákban foglalkoztatott oktatók többségében, az egyazon intézményben tanító párokban pedig kivétel nélkül felmerült már a nagy kérdés: „Mi lesz, ha mindez

a mi iskolánkban történik?” Bob óvatosan Shelly fölé hajolt, és pusztit nyomott a kislány feje búbjára, külön ügyelve rá, hogy a gyerkőc véletlenül se kenhesse össze csokipudinggal. Hirtelen összeráncolta az orrát; a kis Shelly bűzlött, Bob pedig megszedült kissé az elfojtott émelegéstől. Az apaság ezen területén tökéletes kudarcot vallott, és őszintén örült, hogy a pelenkázóasztali munka helyett hamarosan kisurranhat az ajtón.

– Szeretlek, te kis szörnyike – súgta a kislánynak, majd szeretetteljes mosollyal újra Kathyre nézett. Wendy már odakint járt a kocsinál.

– Tényleg elkések. – Képtelen volt egyéb kifogást kitalálni, úgyhogy egy perc múlva már maga is odakint szedte a lábát a hűvös októberi reggelben. Még egyszer visszanézett, hogy az első együtt töltött éjszakájuk óta megtartott hagyományukhoz híven csókot dobjon Kathynek.

Ekkor látták egymást utoljára.

A szíriai Rakka közelében

#diesirae631: Szablya Egyes: négy óra, Szablya Kettes: négy és fél óra, Allah akbar.